

може би нѣма вече да те видя...! Тѣкмо що изрекълъ това, и въ стаята влѣзла жена му.

Венета. Христо!

Ботевъ. Тукъ съмъ, Венето!

Венета. Къде се бавишъ толкова?

Ботевъ. Прости ме, мила. Ти сама знаешъ. Време нѣмамъ. Не виждашъ ли, че тия дни кжщата ни се е превърнала на арсеналъ... Зннешъ ли, Венето, азъ съмъ ти много благодаренъ, че си толкова добра, послушна и търпелива. Ти си много заслужила за дѣлото, за свободата на роба...

Венета. Нѣма защо да ми благодаришъ за това. Азъ ти псмагахъ до колкото можахъ.

Ботевъ. А сега, Венето, когато трѣба да заминавамъ...

Венета. Какъ? Ще заминавашъ? За къде?

Ботевъ. Защо се плашишъ? Азъ съмъ тука и нѣма никъде да заминавамъ. Ще се бавя два-три деня... Да препратя оржието... Но пакъ ще си дойда. Ти нѣма защо да се боишъ. Гледай нашата мила Иванка и чакай...

Слушай, Венето, моля ти се, вземи куфарчето и ми приготви дрехитѣ, тури ми и нѣщо за по пжтъ.

Венета. Боже мой, колко скоро!

Ботевъ. Венето, азъ много пжти съмъ искалъ да те попитамъ, какво би направила ти, ако азъ замина отъ вждь Дунава съ чета. За Балкана?

Венета. Не, ти нѣма да направишъ това. Особено сега, особено сега.

Ботевъ. Но, ако нѣма другъ войвода, който да поведе юнацитѣ за България.

Венета. О, тогава азъ зная, че ти ще заминешъ. Но не сега! Не сега! Помисли за малката Иванка! Кому ще ни оставишъ?

Ботевъ. Да, да, не сега... Но все пакъ това ще стане единъ день... Ами, ако не дай Боже, азъ падна въ борбата, ако бжда убитъ?

Венета. Това не може да бжде! Това не бива да стане. Ти трѣбва да живѣешъ!

Ботевъ. Разбира се, азъ ще остана живъ. Азъ само искахъ да кажа, че всичко е възможно на тоя свѣтъ... Сега тамъ е възстаналъ робътъ!...